DATTEREN AF TO KULTURER

Anni Sasithorn Thrysøe

DATTEREN AF TO KULTURER

Min livshistorie, mine rødder og livet mellem to verdener

Traveling with Anni Story – Bind 1

Dansk Version

COPYRIGHT

Datteren af to kulturer

Min Livshistorie, mine rødder og livet mellem to verdener
Traveling with Anni – Bind 1

Copyright © 2026 Anni Sasithorn Thrysøe

Skrevet af Anni Sasithorn Thrysøe

Alle rettigheder forbeholdes. Denne bog eller dele heraf må ikke gengives, lagres i et genfindingssystem eller transmitteres i nogen form eller på nogen måde, elektronisk, mekanisk, fotokopiering, optagelse eller på anden måde, uden forudgående skriftlig tilladelse fra udgiveren.

Første udgave, 2026

Trykt i Danmark

Print on Demand

Udgivet af Bookmundo

Omslagsdesign og layout: Anni Sasithorn Thrysøe

ISBN 978-8740-990-201

TIL MINE BØRN

Mine kære børn,

Denne bog er min personlige gave til jer. Det er historien om, hvor jeg kom fra, den rejse, der har formet mig, og de oplevelser, der har gjort mig til den person og den mor, jeg er i dag.

Jeg håber, at I en dag, når I læser disse sider, I vil forstå meget mere af min barndom i Thailand, mit liv med at bygge en fremtid i Danmark og de to smukke kulturer, som er blevet en naturlig del af vores families historie.

Jeg har skrevet denne bog, fordi jeg inderligt ønsker, at I skal vide, at enhver rejser, vi tager på, har en betydning. De steder, vi har besøgt sammen gennem årene, var aldrig bare almindelige rejsemål på en liste. Det var ægte øjeblikke, vi delte, dyrebare minder, vi tog os tid til at skabe og lektioner, vi lærte side om side.

Gennem vores rejser har jeg ønsket at give jer meget mere end bare pæne billeder og spændende historier. Jeg ville give jer en livslang nysgerrighed, modet til at prøve nye ting, ægte empati for andre og en dyb forståelse af, at denne store verden er fuld af forskellige mennesker, unikke kulturer og uendelige muligheder.

I har i sidste ende lært mig, at den absolut største rejse i livet ikke handler om, hvor mange kilometer vi rejser, eller hvor

langt vi tager væk. Det handler om den kærlighed, vi vælger at dele med hinanden undervejs.

Tak, fordi I er grunden til mine største drømme. Tak, fordi I har gået trofast ved min side gennem så mange fantastiske eventyr. I er og vil altid være, mit livs allerstørste rejse.

Med alt min kærlighed,

Mor

Nogle minder skabes på de steder, vi besøger.

Andre skabes bare ved, at vi er sammen.

Indholdsfortegnelse

INTRODUKTION..... 13

PROLOG..... 15

Del I: Fundamentet i to verdener..... 19

KAPITEL 1: Bangkok – Mit første hjem mellem to verdener 21

KAPITEL 2: Vejen til at høre til i Danmark..... 28

KAPITEL 3: Opdagelsen af verden omkring mig 36

KAPITEL 4: Venskab, familie og de rødder, jeg bar med mig 44

KAPITEL 5: Min plads og leksionen om ansvar..... 53

KAPITEL 6: Min far, savnet og min egen vej i livet 60

KAPITEL 7: Drømme, valg og nye veje 73

KAPITEL 8: Kærlighed, familie og grænserne for nåde.... 81

Del II: Søskendeflokken og de åbne landeveje .. 97

KAPITEL 9: Nicklas og Amanda – Nye begyndelser, ... 99

KAPITEL 10: Nye veje, nye udfordringer og at finde mig selv igen 109

KAPITEL 11: En mors mod – at opdage verden i fællesskab 115

KAPITEL 12: Tobias og Daniel – Yderligere to velsignelser, nye begyndelser 125

KAPITEL 13: En opvækst mellem to kulturer 135

KAPITEL 14: Seks måneder i Krabi – Da Thailand blev vores andet hjem 146

Del III: Selvstændige søjler og generationer der mødes 163

KAPITEL 15: Mellem to verdener – Beslutningen om at vende hjem 165

KAPITEL 16: Kunsten at finde mig selv igen – En ny retning gennem uddannelse 170

KAPITEL 17: Glæden ved de små eventyr – Vores familietraditioner 178

KAPITEL 18: Nicklas' drøm – Mere end bare en fodboldkamp 186

KAPITEL 19: Amandas drøm – Vores særlige tøseture ... 201

KAPITEL 20: Tobias' eventyr – Kunsten at acceptere de uventede omveje 206

KAPITEL 21: Daniels eventyr – En lille dreng opdager verden 215

KAPITEL 22: Tidens dyrebare gave – At se mine børn vokse op 222

KAPITEL 23: Bangkok – Tilbagevenden og en rolig ny begyndelse 226

KAPITEL 24: Det Udom & Ubon Ratchathani – I forfædrenes fodspor 231

KAPITEL 25: Jomtien & Koh Larn – Ro ved kysten og dage på øen 237

KAPITEL 26: Det mystiske nord – Chiang Mai, Chiang Rai og grænserne vi efterlod 241

KAPITEL 27: Krabi & Phi Phi Islands – Gamle venner og uventede omveje 248

Del IV: Den ultimative arv 279

KAPITEL 28: Horisontens arv – Eftertænksomhed efter Thailand 281

KAPITEL 29: Ferie i det lille Danmark – Minder skabt tæt på hjemmet 286

KAPITEL 30: Et hjem i Danmark – Et liv mellem to kulturer 292

KAPITEL 31: De lektioner, jeg gerne ville give mine børn 302

KAPITEL 32: Et liv fyldt med minder – Vi gør klar til et nyt kapitel 315

KAPITEL 33: Den største rejse – Moderskabet 321

KAPITEL 34: Verden gennem mine børns øjne 324

KAPITEL 35: Rejsens gave – Mere end bare steder 328

KAPITEL 36: Et nyt kapitel venter endnu – Vores hjem, vores rejse..... 333

Efterskrift - Rejsen forsætter.....345

Et brev til mine børn.....349

Taksigelser – Med dyb taknemmelighed.....353

Om forfatteren.....355

De sidste tanker 357

Næste bog - Det Danmark, jeg vil huske.....359

INTRODUKTION

En rejse mellem to kulturer

Ethvert menneske bærer på en unik historie. Nogle historier starter et helt bestemt sted, mens andre begynder med et simpelt spørgsmål: Hvor hører jeg egentlig til? Min egen historie er en rejse mellem to kulturer, to lande og to vidt forskellige verdener, som fuldstændig har formet den person, jeg er i dag.

Datteren af to kulturer er ikke kun en bog om at rejse. Det er en dyb, personlig fortælling om identitet, familie, rollen som mor, kærlighed og de stille minder, vi vælger at skabe undervejs.

Gennem hele mit liv har jeg båret min thailandske kulturarv med stolthed i hjertet, mens jeg har opbygget mit voksenliv og min fremtid i Denmark. At leve med disse to forskellige kulturer har givet mig forskellige perspektiver, værdier og livserfaringer. De har i sidste ende lært mig, at det at høre til ikke behøver at betyde, at man absolut skal vælge ét bestemt sted frem for et andet. Nogle gange betyder det bare, at man bærer brudstykker af flere forskellige verdener levende indeni sig på samme tid.

Som mor har jeg altid ønsket at give mine børn noget, der stikker langt dybere end materielle ting. Jeg ville give dem en konstant nysgerrighed, modet til at prøve nye ting og en

bredere forståelse af verden omkring dem. Gennem vores fælles rejser håbede jeg, at de ville lære, at enhver kultur har sin egen skønhed, at alle mennesker har en historie, der er værd at lytte til, og at ægte venlighed kan bygge bro over alle grænser.

Siderne i denne bog gemmer på minderne fra vores familieeventyr, men de rummer også de ægte følelser bag dem – den spontane latter, de uventede udfordringer, den dybe kærlighed og de stille øjeblikke, der ændrede os indefra og ud.

Dette er fortællingen om en mor, der ikke ønskede andet end at vise sine børn den store verden. Men det er i mindst lige så høj grad historien om en kvinde, der finder sin helt egen plads mellem to kulturer. Dette er min rejse.

PROLOG

Min histories begyndelse – Datteren af to kulturer

Enhver historie skal begynde et sted. Min startede i Bangkoks travle gader i Thailand.

Bangkok var det allerførste sted, der blev en del af mit liv. Det var her, jeg tilbragte min tidlige barndom, omgivet af min familie, min kultur og de traditioner, som i stilhed formede den person, jeg senere skulle blive til.

Mine barndomsminder er fyldt med små, enkle øjeblikke. Jeg husker tydeligt, at jeg var glad for at gå i skole, og at jeg følte en stille stolthed, når jeg klarede mig godt i klassen. Jeg husker også den rene glæde ved at have vores hunde løbende rundt om os – den der helt særlige, ukomplicerede lykke, som kun dyr kan bringe ind i et barns verden. De minder virker måske helt almindelige for andre, men de blev selve fundamentet for, hvem jeg er i dag. De lærte mig vigtigheden af kærlighed, familiens sammenhold, hverdagens venlighed og det at sætte pris på de helt simple ting i livet.

Da jeg var ni år gammel, ændrede mit liv sig fuldstændigt. Jeg forlod Thailand sammen med min far, min mor og min lillebror, og vi flyttede halvvejs rundt om jorden til Danmark. Pludselig landede jeg i et helt nyt land med et fremmed

sprog, en ukendt kultur og en fuldstændig ny måde at se verden på.

Det at vokse op mellem Thailand og Danmark lærte mig tidligt, at mennesker kan se på livet fra vidt forskellige vinkler. Den måde, vi tænker på, kommunikerer på og forstår vores omgivelser på, er dybt præget af den kultur, vi vokser op i. Ved at navigere i de store forskelle mellem den thailandske og danske kultur var ikke altid nemt for en lille pige. Der var forskellige traditioner, der skulle læres, forskellige måder at vise følelser på og vidt forskellige tilgange til hverdagen. Men med tiden lærte jeg en vigtig lektion: Forskellene betyder ikke, at det ene lands måde er rigtig, og det andets er forkert. De viser os blot, at der er mange forskellige måder at leve, tænke og skabe bånd til andre på.

Livet mellem disse to kulturer blev med tiden kernen i min identitet. Thailand gav mig mine faste rødder, mine tidligste minder og min dybe forbindelse til min herkomst. Danmark blev derimod stedet, hvor jeg voksede op, opbyggede mit voksenliv og skabte min egen familie. I sidste ende blev begge lande en lige stor del af mig.

Da jeg senere selv blev mor, gik det for alvor op for mig, hvor værdifuld min baggrund var. Jeg ønskede inderligt, at mine børn skulle vide, at de var knyttet til mere end blot ét enkelt sted på et kort. Jeg ville have dem til at forstå begge sider af deres ophav og føle en ægte stolthed over de forskellige verdener, de tilhører. Det er præcis derfor, at det at

rejse og opleve verden sammen blev så vigtig en del af vores familieliv. Jeg ville give mine børn de samme gaver, som livet havde givet mig: nysgerrighed, forståelse og et åbent hjerte over for verden.

Denne bog handler ikke kun om de fysiske steder, vi har rejst til gennem årene. Den repræsenterer en rejse, der begyndte i Bangkok og udfoldede sig på tværs af forskellige kulturer, generationer og lande – den dybe historie om en datter af to kulturer. Dette er min historie.

Del I

Fundamentet i to verdener

KAPITEL 1

Bangkok – Mit første hjem mellem to verdener

Rødder i Bangkok, drømme mod verden

Længe før jeg kendte store ord som kultur eller identitet, levede jeg bare mit liv. Jeg tænkte ikke over, hvad der gjorde mine to verdener forskellige; jeg var bare en lille pige i Bangkok med en thailandsk mor og en dansk far. De første ni år af mit liv var Bangkok ikke bare en tilfældig by – det var hele min verden. Det var her, jeg lærte at tale, mødte mine første venner, gik i skole og cyklede rundt på min trehjulede cykel med min lillebror i gaderne.

Når jeg ser tilbage i dag, er det ikke de store begivenheder, jeg husker bedst. Det er de helt små ting fra hverdagen. Jeg kan stadig huske den stærke varme fra solen og duften af mad, der var overalt i huset og ude på gaden. Jeg husker lyden af min families stemmer og al den latter, der altid var i rummene. Mine tidligste minder handler om at være helt tryg og omgivet af mennesker, der holdt af mig.

Min far levede selv i to verdener. Den ene var havet med de enorme skibe og de lange rejser, og den anden var vores hjem i Bangkok, hvor hans liv blev meget mere stille. Fordi han

arbejdede på skibe, var han væk i tre lange måneder ad gangen. Som barn var det svært at forstå, hvorfor en, jeg elskede så højt, skulle være væk så længe. I mit hoved forestillede jeg mig de have, han sejlede på, og de steder, han besøgte. Der var altid et stille savn, når han var væk, men jeg vidste godt, at vores familie var det vigtigste i hans verden.

Når han endelig kom hjem, ændrede stemningen i huset sig med det samme. Der kom mere liv, mere latter og mange flere historier. Min far var en rolig mand, der ikke brugte mange ord for at vise, at han elskede os. Han viste det i stedet gennem de ting, han gjorde, og ved at han altid var der for os, når han var hjemme. Han lærte mig, at hvis man vil have noget i livet, må man arbejde for det, og at man skal passe på de mennesker, man holder af.

En morgen kiggede han på mig og gav mig et simpelt råd, som har fulgt mig hele livet*: »Anni, du skal behandle andre, som du selv vil behandles.«*

Min far havde også en glad og legesyg side, og han ville gerne have, at min lillebror og jeg skulle opleve verden, prøve nye ting og lære at stå på egne ben. Havet havde vist ham, hvor stor verden er, og uden at jeg tænkte over det dengang, gav han den nysgerrighed videre til mig. Den lille pige, der legede i Bangkoks gader, troede ikke, at hun en dag selv skulle rejse ud i verden, men min far var den første, der lærte mig at kigge langt frem og drømme om, hvad der ventede på den anden side.

Et hjem mellem to kulturer

Indenfor i vores hus smeltede Danmark og Thailand sammen på en helt naturlig måde, og det var især tydeligt omkring middagsbordet. Min far savnede tit den mad, han kendte fra Danmark – helt almindelig mad som kartofler. Min mor foretrak selvfølgelig ris og de stærke, thailandske smage, hun var vokset op med. For mig var den blanding overhovedet ikke mærkelig; det var bare sådan, vi spiste og levede. Først langt senere forstod jeg, hvor stor en gave det var at vokse op med to forskellige sprog og måder at tænke på. Fordi begge kulturer var en del af min hverdag, føltes ingen af dem fremmede. Det lærte mig tidligt, at der ikke kun er én rigtig måde at leve på.

Nogle af mine bedste minder stammer dog fra min mormor og morfars hus i Det Udom. Når jeg tænker på dem, får jeg stadig den samme dybe fred og tryghed i kroppen, selvom der er gået over fyrre år. I dag kan jeg ikke huske præcis, hvordan alle rummene så ud, men jeg husker helt tydeligt, hvordan det føltes at være der. Følelserne, man har for et sted, husker man tit meget bedre end selve detaljerne.

Jeg husker især de stille morgener i deres hus. Min morfar stod altid op før alle andre, og han havde sin helt egen måde at vise omsorg på. Kort efter bredte duften af varm kakao sig under taget, lavet på frisk sødmælk specielt til mig. For en voksen lyder en kop kakao måske ikke af meget, men for en lille pige betød det alt. Det betød, at der var en, der havde tænkt på mig, før min dag overhovedet var begyndt. Den dag

i dag kan jeg næsten smage den søde, varme kakao, når jeg tænker på de morgener.

Min mors store familie betød også utrolig meget i min barndom, og vores hjem i Bangkok var tit fyldt med liv. Hendes lillesøster boede hos os, mens hun læste til lærer, og min mors ældre søskende kom hele tiden på besøg. Når familien samledes, var der et dejligt liv i huset. Der blev talt og grint i alle hjørner, børnene løb rundt mellem hinanden, og duften af thailandske mad fyldte rummene. Det lærte mig tidligt, at familie ikke kun handler om at dele blod; det handler om det fællesskab og den kærlighed, man skaber sammen.

Hverdagen på Sukhumvit Road

Vores hverdag på Sukhumvit Road var fuld af faste rutiner, som føles helt normale, når man er barn, men som bliver vigtige minder senere i livet. Dagene startede tidligt med et varmt bad, inden jeg tog skoleuniformen på. Morgenmaden var altid god; nogle dage lavede min mor en varm rissuppe med kødboller, og andre dage fik jeg bare en simpel skål cornflakes med kold mælk.

Selvom jeg ikke længere kan huske alle rummene i huset på Sukhumvit Road, så husker jeg livet omkring det meget tydeligt. Vi havde tre hunde, men den ene stjal mit hjerte fuldstændigt. Hun hed Snowhite og var en smuk, hvid hund med lang, blød pels. Jeg elskede hende dybt, og for mig var

hun ikke bare et kæledyr – hun var min ven og et rigtigt medlem af familien.

Afskeden med mit første hjem

Men da jeg var ni år gammel, ændrede min trygge verden sig pludselig. Mine forældre tog den svære beslutning at pakke vores liv sammen og flytte hele familien til Danmark. I den alder var jeg alt for lille til at forstå, hvad det reelt betød; jeg vidste kun én svær ting: Jeg skulle rejse væk fra det eneste land, jeg kendte.

Det var i Thailand, alle mine minder var. Det var Bangkoks lyde og energi, mine bedsteforældres store kærlighed, glæden når min far kom hjem, og friheden ved at cykle rundt i gaderne med min lillebror. Alt det, der var min faste base, skulle jeg pludselig sige farvel til for at rejse til et land, hvor alt ville være nyt.

Mine forældre tænkte selvfølgelig på vores fremtid. Min far troede på, at Danmark ville give min lillebror og mig bedre muligheder, en god uddannelse og et trygt liv. Som voksen i dag forstår jeg fuldstændig den store kærlighed, der lå bag deres valg – de rejste ikke, fordi de ikke elskede Thailand, men fordi de ville give os det bedste liv, de kunne.

For min mor var flytningen dog rigtig svær. I Bangkok var hun vant til at købe frisk mad i de mange boder på gaden lige uden for døren som en fast del af dagen. I Danmark blev alt pludselig fremmed. Hun kunne ikke længere finde de råvarer,

hun kendte, og hun måtte lære at skabe et godt hjem i et helt nyt land, mens hun stadig holdt fast i det Thailand, som var en vigtig del af hende.

Men ingen af de voksne forklaringer gjorde det nemmere for en 9-årig pige.

Jeg skulle sige farvel til mine bedsteforældre, mine venner og min skole. Indeni havde jeg en masse følelser, som jeg slet ikke kunne sætte ord på. Jeg var selvfølgelig nysgerrig på det nye land, men jeg var også bange. Ville jeg passe ind? Ville jeg forstå, hvad de sagde? Ville jeg få nye venner, og ville jeg nogensinde føle mig hjemme igen? Jeg havde ingen svar.

Så kom dagen, hvor jeg skulle flyve for allerførste gang i mit liv. Jeg husker, at jeg satte mig så tæt ind til min far, som jeg kunne, mens jeg kiggede rundt i flyet med store øjne. Alt føltes meget overvældende. Da motoren begyndte at larmen, og flyet gjorde sig klar til at lette, vendte min far sig mod mig med et roligt smil og begyndte at lære mig de danske tal:

»En… to… tre…«

Jeg gentog de mærkelige lyde efter ham uden at vide, hvad de små ord med tiden ville betyde for mig. Lige dér var det bare sjove, nye lyde i min fars stemme. I dag ved jeg, at de var de allerførste, små skridt ind i et nyt sprog, et nyt land og et helt nyt kapitel af mit liv.

Da flyet lettede, og Thailand langsomt blev mindre og mindre under os, sagde jeg farvel til mit første hjem – men jeg sagde ikke farvel til den, jeg var. Jeg tog Thailand med mig. I

kufferten og i hjertet bar jeg min families kærlighed, traditionerne, minderne om min morfar, varmen, duftene fra Bangkok og alt det, min far havde lært mig.

Dengang vidste jeg det ikke, men jeg forlod ikke bare én verden for at starte i en anden. Jeg tog min første verden med mig ind i den næste, og det er nok derfor, at både Thailand og Danmark er blevet så vigtige dele af min historie.

Den lille pige, der var vokset op i Bangkok, var nu på sin første rejse over havet. Hun efterlod sit trygge liv og begyndte på en rejse, der ville føre hende gennem mange lande og mange forskellige dele af sig selv. Hun var kun ni år gammel, og hun anede ikke, hvor rejsen ville ende.

KAPITEL 2

Vejen til at høre til i Danmark

En ny verden

Da jeg kom til Danmark som niårig, landede jeg i en verden, der føltes helt anderledes end alt det, jeg kendte i Bangkok. Kort tid før havde jeg været en glad og selvsikker lille pige, omgivet af de vante lyde, dufte, sprog, mennesker og traditioner i den by, hvor jeg var født. I Bangkok vidste jeg, hvordan tingene fungerede, jeg forstod, hvad folk sagde, og jeg tænkte aldrig over, om jeg passede ind. Bangkok var bare mit hjem.

Men i det nye land var næsten alt fremmed. Det danske sprog lød mærkeligt i mine ører, og jeg forstod ikke et eneste ord. Vejret var rigtig koldt i forhold til den dejlige varme, jeg var vant til i Thailand, og selv gaderne og husene så helt anderledes ud. Den måde, folk levede deres hverdag på, var helt ny for mig. Som voksen i dag forstår jeg selvfølgelig forskellene meget bedre, men for en niårig pige, der aldrig havde prøvet andet, føltes det hele meget stort.

Jeg havde måttet sige farvel til mine bedsteforældre, mine venner, min skole og min elskede hund, Snowhite. Alle de små rutiner, der før havde været min barndom, var væk. Selvom jeg bar minderne med mig, forstod jeg endnu ikke, hvor vigtige de ville blive. I dag ved jeg, at selvom man rejser væk fra et sted, så bliver stedet ved med at leve indeni en. Bangkok boede stadig i mig gennem det sprog, jeg talte, maden jeg kendte, og de traditioner, jeg holdt af, mens jeg bare prøvede at forstå, hvad der var sket med mit liv.

En ny start

Da vi kom til Danmark, boede vi først hos min danske farmor, mens mine forældre gik i gang med det store arbejde med at bygge et helt nyt liv op for vores familie. Der var så meget, der skulle ordnes; vi skulle finde et hus, lære de nye omgivelser at kende og finde skoler til min lillebror og mig. Alt krævede planlægning og masser af tålmodighed.

For min far var flytningen også en rejse tilbage til det land, hvor han selv var født, og hvor hans familie boede, så han vendte på mange måder hjem til noget velkendt. For min mor var det derimod en fuldstændig omvæltning. Hun havde efterladt Thailand, sin familie, sit sprog og den mad og livsstil, hun havde kendt altid. Hun var ikke bare flyttet til et nyt land; hun havde givet afkald på hele sit netværk af mennesker og de hverdagsrutiner, der fik hende til at føle sig tryg og hjemme. Mens vores forældre havde travlt med at skabe vores nye liv, prøvede min bror og jeg at finde ud af,

hvor vi passede ind. Vi startede forfra på hver vores måde, men fordi vi stadig bare var børn, havde vi ikke ordene til at forklare det.

I de første måneder blev min farmor en af de personer, der gjorde det hele lettere for mig. Hendes hjem gav mig en følelse af tryghed i en tid, hvor alt andet føltes usikkert. Jeg havde mistet min vante verden i Bangkok nærmest natten over, men når jeg var hos min farmor, vidste jeg, at jeg var elsket, og at jeg havde et sted, hvor jeg bare kunne være mig selv.

Min første skole i Danmark

Den største udfordring var skolen. Da jeg første gang gik ind på min nye skole, Sønderbroskolen i Aalborg, kunne jeg slet ikke tale dansk. Jeg kom i en modtageklasse for børn, der lige var ankommet fra andre lande, og selvom klassen skulle hjælpe os, husker jeg de første dage som rigtig svære.

Lærerne talte dansk, de andre børn talte dansk, og jeg var omgivet af ord, der intet betød for mig. Jeg kunne se, hvordan de andre snakkede, grinede og havde samtaler, men jeg kunne ikke være med, fordi jeg ikke forstod, hvad de sagde. Det er en rigtig mærkelig følelse, når man indeni sit eget hoved udmærket godt ved, hvem man er, og hvad man vil sige, men man bare mangler ordene til at få det ud. Jeg havde jo stadig min egen personlighed, min humor, mine meninger og mine minder – men intet af det var nemt at vise, fordi jeg manglede sproget.

Jeg havde aldrig tænkt over, at sproget var noget, man kunne miste, før jeg stod i Danmark og opdagede, hvordan det føltes ikke at have de rigtige ord. Men langsomt begyndte det at ændre sig. Jeg lærte ét ord, så et til, og gradvist blev ordene til små sætninger, som til sidst blev til rigtige samtaler. Det krævede meget arbejde, men jeg ville bare lære det. Mine lærere lagde hurtigt mærke til min vilje. I Bangkok havde mine lærere tit sagt, at jeg var en af de bedste i klassen, og jeg var stolt af at klare mig godt. Den del af mig selv ville jeg ikke tabe, bare fordi jeg var flyttet. Jeg ville forstå sproget, jeg ville lære, og mest af alt ville jeg finde min plads igen.

Når det var svært at være anderledes

At lære dansk var dog kun en del af det. Da jeg var færdig i modtageklassen på Sønderbroskolen og skiftede til en almindelig klasse på Vejgaard Østre Skole, talte jeg flydende dansk, men sproget fik ikke forskelligheden til at forsvinde. Jeg var stadig anderledes. Jeg var født i et andet land, jeg havde en anden baggrund, og jeg så anderledes ud end de fleste andre børn omkring mig. Som barn kan man ikke forklare, hvad den forskel betyder, eller hvorfor det betyder noget for andre – man ved bare, at man gerne vil accepteres på lige fod med alle andre.

Nogle af børnene havde svært ved at forstå, hvor jeg kom fra, og fordi jeg skillede mig ud, blev jeg drillet. Det gjorde ondt, især fordi jeg var så ung og allerede havde været igennem en kæmpe forandring. Jeg havde forladt alt det trygge i

Thailand, lært et helt nyt sprog og prøvet at skabe et nyt liv i Danmark, så det var tungt også at føle sig anderledes i skolen. Når man er barn, forstår man ikke, hvorfor nogen holder en udenfor, bare fordi man ser anderledes ud. Man tænker ikke over fordomme; man mærker bare, at det gør ondt. De oplevelser sad i mig i mange år.

I dag ser jeg på det med helt andre øjne. Børn ved ikke altid, hvordan de skal reagere på ting, de ikke kender, og det kan gøre dem usikre. Det fjerner ikke smerten fra os dengang, men som voksen kan jeg se det i et større lys. Det, de svære år trods alt gav mig, var en tidlig forståelse for, hvordan det føles at være den, der står udenfor. I dag ved jeg præcis, hvordan det føles at gå ind i et rum, hvor alle andre kender reglerne, sproget og kulturen, mens man selv bare leder efter et sted at gøre af sig selv. Jeg ved, hvordan det føles at ønske, at nogen bare ville se mig som den, jeg er, i stedet for kun at kigge på det, der gør mig anderledes. Det var faktisk de oplevelser, der senere i livet gjorde mig så nysgerrig på mennesker og kulturer i hele verden. Fordi jeg selv havde prøvet at stå mellem to verdener, lærte jeg tidligt at kigge under overfladen efter folks historier.

Et godt venskab i en ny verden

Midt i de svære år blev venskab min redning. På Sønderbroskolen mødte jeg Elena, en pige, der var kommet til Danmark fra Rumænien. Vi var to piger, der begge forsøgte at finde vej i et nyt land, og selvom vores baggrunde

var forskellige, gjorde vores fælles situation det utrolig nemt for os at forstå hinanden. Vi blev rigtig tætte venner.

Jeg kom tit hjem til Elena og hendes mor, og jeg husker den umiddelbare varme, der altid mødte mig i deres hjem. Hendes forældre var skilte, og der var en stor trøst i at være der sammen med hende, netop fordi vi delte kampen med at lære det nye sprog. Vi sad tit på gulvet og lavede de danske lektier sammen og hjalp hinanden, så godt vi kunne. Sproget drillede os stadig, og der var mange ord, der fik os til at stoppe op, men det gjorde alting meget lettere, at der sad en lige ved siden af, som stod i præcis det samme som mig.

Venskabet med Elena gav mig også en helt ny oplevelse: rumænsk mad. Første gang jeg smagte det hjemme hos dem, var jeg helt vild med det. Smagene og krydderierne var noget helt andet end den thailandske mad, jeg kendte, og den danske mad, jeg var ved at vænne mig til. Jeg husker den rene glæde ved at prøve noget helt ukendt og opdage, at det smagte fantastisk. Når jeg ser tilbage i dag, virker det måske som et lille øjeblik, men det var en af de mange små oplevelser, der i stilhed formede mig. Dér sad jeg – en lille thai-dansk pige på gulvet i en lejlighed i Aalborg sammen med min rumænske veninde, mens vi lavede danske lektier og spiste rumænsk mad. Uden at jeg overhovedet anede det, var jeg allerede i fuld gang med at opleve de kulturmøder, som skulle ende med at blive en utrolig vigtig del af mit voksne liv.

Et hjem kan være mere end ét sted

De første år i Danmark lærte mig noget meget vigtigt: Et hjem behøver ikke kun at være ét enkelt sted på et kort. Thailand var stadig tæt forbundet med mit hjerte, for det var her, min historie var startet. Det var her, mine allerførste minder boede, der min mormor og morfar var, og der jeg havde brugt mine første ni år omgivet af min mors store familie og min fars kærlighed. Men samtidig var Danmark også langsomt ved at blive en del af min historie. I takt med at jeg lærte sproget, passede min skole, fik mine egne venner og lærte traditionerne at kende, fandt jeg gradvist fodfæste i et land, der før havde virket koldt og helt fremmed.

Som årene gik, forstod jeg, at jeg ikke behøvede at vælge mellem de to lande, bare fordi de var forskellige. Jeg kunne elske Thailand for alt det, det havde givet mig i min tidlige barndom, og samtidig bygge et godt liv og en tryg fremtid i Danmark. Jeg kunne bære min thailandske arv i mit hjerte, mens jeg lærte at forstå den danske kultur omkring mig, og jeg kunne give begge verdener lov til at forme den person, jeg var ved at vokse op til at blive. Det var ikke altid let, og der var bestemt tidspunkter, hvor jeg følte mig revet midt over, men det lærte mig noget værdifuldt. Jeg lærte, at det at høre til ikke handler om at vælge én ting og smide noget andet væk. Det handler om at acceptere, at flere steder, kulturer, sprog og minder sagtens kan bo i den samme identitet og smelte sammen til én smuk historie.

Thailand vil altid være landet, hvor mit liv startede, og den kultur, der formede min tidlige barndom. Danmark var stedet,

hvor jeg voksede op, lærte, fandt venskaber og opdagede, hvad fremtiden kunne bringe. Ganske langsomt var jeg ved at lære at bære begge verdener med mig på samme tid – og netop den evne til at bevæge mig frit imellem dem skulle vise sig at blive den største gave i mit liv.

KAPITEL 3

Opdagelsen af verden omkring mig

Friheden på legepladsen

Selvom skolen var en vigtig del af at lære at bo i Danmark, så stammer nogle af mine bedste barndomsminder uden for klasseværelset – på gaderne og legepladserne omkring vores hjem. Det var dér, væk fra lærere, bøger og alt det, jeg skulle lære, at jeg for alvor begyndte at føle mig godt tilpas i mine nye omgivelser.

Børn har en rigtig god måde at finde venner på, fordi de ikke starter med at spørge, hvor man kommer fra, eller hvilket sprog man taler. De vil bare vide, om man vil lege. For mig betød den simple invitation en kæmpe forskel. Når jeg legede udenfor med de andre børn, behøvede jeg ikke at tænke på, at jeg var pigen fra Thailand, eller om jeg var anderledes end de andre. Jeg var bare Anni – et barn, der gerne ville løbe rundt, grine, lege og nyde friheden ved at være ude.

Jeg brugte mange sommerdage sammen med mine veninder Grethe og Eva, som var flyttet til Aalborg fra Grønland, og